

Arrest

nr. 63 082 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger te zijn van Armeense origine. U verklaarde problemen te hebben gehad in Rusland omwille van uw illegaal verblijf aldaar. U verklaarde bij uw thuiskomst in Georgië ook problemen te hebben gehad. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U groeide op in Georgië maar verbleef in de praktijk sinds 1997 in Moskou (Rusland) waar u werkte. U had er geen verblijfsvergunning. Op 1 augustus 2008 ontstonden grote problemen tussen 'Tbilissi' (Georgië) en 'Moskou'. U woonde in een gemeenschappelijke woning met veel buitenlanders. In augustus 2008 viel de politie daar binnen. Mensen werden naar de luchthaven gebracht en gerepatriëerd. Als ze het woord 'Tbilissi' zagen werden de agenten erg agressief. Terug in Tbilissi ging u naar het appartement van uw oma. Zij was reeds in januari 2007 overleden, maar het

appartement was aan u nagelaten. U was verbaasd dat uw appartement bewoond werd door vluchtelingen uit Tschinvali (Zuid-Ossetië). Een notaris had de papieren in orde gebracht zonder uw aanwezigheid. U kon niet bewijzen dat het appartement van u was en de mensen op de paspoortdienst konden u hier ook niet mee helpen. Toen u bleef aandringen bij de bewoners van het appartement werd u bedreigd. U wilde klacht indienen bij de rechtbank. U hoorde van andere mensen dat een klacht indienen zinloos was. Op 5 augustus 2008, toen u met de bewoners wilde praten, werd u door hen meegenomen met een wagen en ergens afgezet, waar u werd geslagen. Ze dreigden ermee dat u geen klacht mocht indienen. Ondertussen verbleef u afwisselend bij verschillende kennissen. Op de rechtbank leerde u iemand kennen die u kon helpen het land te verlaten. U wilde niet ten laste blijven van uw kennissen. Uw kennissen werden ook bedreigd toen u stappen ondernam om uw woning terug te krijgen. U voelde zich als Armeense niet welkom in Georgië.

Op 19 november 2008 vertrok u vanuit Tbilissi naar Batumi. Van daar reisde u met een gesloten minibus verder naar Turkije. U reisde vanuit Turkije met verschillende voertuigen naar België. Onderweg moest u drie keer een stuk te voet reizen. Op 3 december 2008 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische asieldiensten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in de zomer van 2008 zou zijn gedepoteerd uit Rusland aangezien u daar illegaal verbleef en aangezien er problemen waren tussen Georgië en Rusland. U verklaarde dat u niet de enige persoon was die toen teruggestuurd werd, u heeft het over repatriëring per vliegtuig (CGVS, p. 2). Ook verklaarde u dat hierbij uw paspoort werd geconfisqueerd, dat u het niet terugkreeg en dat dit bij iedereen zo gebeurde (CGVS, p. 2). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat er van een massale deportatie van Georgische staatsburgers uit Rusland naar Georgië geen sprake was in de zomer van 2008. Zelf brengt u geen enkel begin van bewijs aan welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak. Aldus kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u gedwongen gerepatriëerd zijn geweest in de zomer van 2008.

Gezien het voorgaande zijn ook uw verklaringen betreffende uw verdere problemen (uw woning bleek ingenomen te zijn door andere mensen bij uw aankomst in Georgië), die rechtstreeks voortvloeien uit uw verklaringen betreffende de deportatie, evenmin geloofwaardig. Ook van deze woningproblemen brengt u bovendien geen enkel begin van bewijs aan welk een ander licht zou kunnen doen schijnen op deze zaak.

Tenslotte kan nog worden toegevoegd dat uit dezelfde informatie waarnaar reeds werd verwezen blijkt dat er geen sprake is van vervolging van personen van Armeense origine in Georgië.

Gezien het voorgaande kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (geboorteakte, militair boekje, diploma en pasje van het ziekenhuis van Gent) hebben geen enkele betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden, beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 52, § 2; 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts roept verzoekende partij de schending in van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Ten slotte beroept zij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de verdeling van de bewijslast en het voordeel van de twijfel dat een kandidaat-vluchteling moet worden toegekend, waarvoor zij naar documenten uitgaande van de UNHCR verwijst (bijlagen 2 en 3 aan het verzoekschrift). Verzoekende partij is van oordeel dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast en een coherent, geloofwaardig asielaanvraag heeft uiteengezet dat niet tegenstrijdig is met algemeen bekende gegevens. Voorts betoogt zij dat, hoewel zij op het moment van de deportatie niet de enige Georgiër was, de kwalificatie "*massale deportatie*" subjectief is. Geen enkele van de bronnen vermeldt de principiële onmogelijkheid van deportaties van Georgiërs uit de Russische Federatie, zodat het mogelijk is dat de schaal van de deportatie waarvan verzoekende partij het slachtoffer was niet als "*massaal*" werd bestempeld en om die reden niet voorkomt in de geraadpleegde bronnen. Ter staving van haar moeilijke positie als "*Armeense in Georgië*" citeert zij ten slotte enkele passages uit de door verwerende partij aangehaalde rapporten die het asielaanvraag sterk zouden ondersteunen.

2.2.4.2. Daargelaten het mogelijk subjectieve karakter van de kwalificatie "*massale deportatie*", wijst de Raad erop dat – in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt – uit de landeninformatie wel degelijk blijkt dat geen enkele deportatie, op welke schaal dan ook, heeft plaats gevonden naar aanleiding van het uitbreken van de oorlog in de zomer van 2008.

De heer Adelkhanov, een bekend mensenrechtenactivist en tevens voorzitter van het Caucasian Institute for Peace, Democracy and Development, verklaarde immers dat de problematische relatie tussen Rusland en Georgië zich binnen de Russische Federatie vertaalde naar hinder voor Georgiërs bij de Russische politie en/of immigratiediensten, maar er geenszins sprake was van een teruggrijving naar Georgië (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer GEO2009-004, p. 3). De Russische autoriteiten durfden hen niet uit het land te verdrijven, aldus Adelkhanov. Aangaande de Armeense origine van verzoekende partij voegde hij er bovendien aan toe dat een etnisch Armeense vrouw geen ernstige problemen zou ondervinden in de

Russische Federatie, gelet op het feit dat de Russen niet-etnische Georgiërs niet als Georgiërs beschouwen (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer GEO2009-004, p. 3).

De heer Nanuashvili, voorzitter van het Human Rights Center en coördinator van Amnesty International in Tbilisi, stelde eveneens dat hij nooit van enige deportatie in 2008 heeft gehoord, te meer nu de Russische Federatie alle toegangswegen, inclusief het luchtverkeer, naar Georgië had afgesloten (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, CEDOCA-antwoorddocument met als referentienummer GEO2009-004, p. 3).

De eensluidende verklaringen van deze hooggeplaatste mensenrechtenspecialisten uit Georgië doen op volstrekte wijze afbreuk aan het betoog van verzoekende partij als zou de Russische politie in haar communale woning, waar veel buitenlanders woonden, in de zomer van 2008 alle paspoorten hebben gecontroleerd en mensen naar de luchthaven hebben gebracht teneinde hen te repatriëren, eraan toevoegend *“als ze 't woord Tbilisi zagen, werden ze heel agressief”* (administratief dossier, stuk 7, CGVS verhoor 12/02/2009, p. 2). De algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij wordt door deze flagrante leugen – die het begin zou betekenen van haar eigenlijke problemen in Georgië – volledig ondergraven. Verwerende partij kon derhalve terecht besluiten dat aan haar verklaringen omtrent de daaropvolgende bedreigingen en zelfs enkele vormen van geweld in Georgië ten gevolge van een dispuut over het aan verzoekende partij toebehorende appartement, dat naar verluidt was ingenomen door vluchtelingen, evenmin enig geloof kan worden gehecht.

De in het verzoekschrift geciteerde passages over het lot van Georgiërs van Armeense afkomst in Georgië zijn niet van aard om deze conclusie te ontkrachten, nu elke vrees tot vervolging en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoekende partij daar om voormelde redenen niet in slaagt. Bovendien maken voormelde passages enkel gewag van de kwetsbaarheid van de minderheden in Georgië en van het gegeven dat Armeniërs zich in deze regio niet op hun gemak voelen, wat op zich niet aantoonde dat het louter feit van Armeense origine te zijn een vrees voor vervolging en, of een reëel risico op ernstige schade impliceert.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de landeninformatie (administratief dossier, stuk 17), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 februari 2009 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument van

verzoekende partij met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT